

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 6. septembra 2013*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi, sprejeti proti Iranu za preprečevanje širjenja jedrskega orožja — Zamrznitev sredstev — Obveznost obrazložitve — Pravica do obrambe — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Zaupanje v pravo — Ponovna preučitev sprejetih omejevalnih ukrepov — Napaka pri presoji — Enako obravnavanje — Pravna podlaga — Procesna pravila — Sorazmernost“

V zadevah T-35/10 in T-7/11,

Bank Melli Iran s sedežem v Teheranu (Iran), ki jo v zadevi T-35/10 zastopa L. Defalque, v zadevi T-7/11 pa sta jo sprva zastopala L. Defalque in S. Woog, nato L. Defalque in C. Malherbe, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga v zadevi T-35/10 zastopata M. Bishop in R. Szostak, v zadevi T-7/11 pa sta ga sprva zastopala M. Bishop in G. Marhic, nato M. Bishop in B. Driessen, zastopniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Francoske republike, ki jo zastopata G. de Bergues in É. Ranaivoson, zastopnika,

in

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki ga je sprva zastopala S. Behzadi-Spencer, nato A. Robinson, nazadnje pa A. Robinson in H. Walker, zastopniki, skupaj s S. Lee, barrister,

intervenientki v zadevi T-35/10,

ter

Evropske komisije, ki jo v zadevi T-35/10 zastopata S. Boelaert in M. Konstantinidis, v zadevi T-7/11 pa S. Boelaert, M. Konstantinidis in F. Erlbacher, zastopniki,

intervenientka v obeh zadevah,

katere predmet sta, prvič, predlog za razglasitev ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 1100/2009 z dne 17. septembra 2009 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Sklepa 2008/475/ES (UL L 303, str. 31), Sklepa Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra

* Jezik postopka: angleščina.

2010 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL L 281, str. 81), Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL L 281, str. 1), Sklepa Sveta 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 319, str. 71), Izvedbene Uredbe Sveta (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 319, str. 11) in Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1), in drugič, predlog za razglasitev ničnosti vseh prihodnjih uredb in sklepov, ki bi dopolnili ali nadomestili katerega od izpodbijanih aktov in ki bi veljali ob koncu ustnega dela postopka,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová (poročevalka), predsednica, K. Jürimäe, sodnica, in M. van der Woude, sodnik,
sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 17. aprila 2013

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka, Bank Melli Iran, je iranska poslovna banka v lasti iranske države.
- 2 Ta zadeva spada v okvir sistema omejevalnih ukrepov, uvedenega zaradi pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ustavila jedrske dejavnosti, ki pomenijo tveganje širjenja jedrskega orožja, in razvoj sistemov za izstrelitev jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).
- 3 Tožeča stranka je bila s Skupnim stališčem Sveta 2008/479/SZVP z dne 23. junija 2008 o spremembi Skupnega stališča 2007/140/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 163, str. 43) uvrščena na seznam iz Priloge II k Skupnemu stališču Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 61, str. 49).
- 4 Ime tožeče stranke je bilo zato s Sklepom Sveta z dne 23. junija 2008 o izvajanju člena 7(2) Uredbe št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (2008/475/ES) (UL L 163, str. 29) vpisano na seznam iz Priloge V k Uredbi Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 103, str. 1), kar je povzročilo zamrznitev njenih sredstev.
- 5 Tožeča stranka je vložila pri Splošnem sodišču tožbo, s katero je v bistvu predlagala razglasitev ničnosti svoje uvrstitve na seznam iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007.
- 6 Tožeča stranka je z dopisoma z dne 8. in 21. julija 2009 Svet Evropske unije pozvala, naj ponovno preizkusi odločitev o njeni vključitvi na seznam iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007, pri čemer je zatrjevala, da ni vpletena v širjenje jedrskega orožja. Poleg tega je v dopisu z dne 8. julija 2009 prosila za vpogled v spis.

- 7 Svet je z dopisom z dne 27. julija 2009 odgovoril, da se omejevalni ukrepi nanašajo na tožečo stranko iz razlogov, navedenih v Sklepu 2008/475. Zavrnil je vpogled v predlog za sprejetje omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki (v nadaljevanju: začetni predlog) z obrazložitvijo, da gre za zaupen dokument, vendar je tožeči stranki posredoval splošna dokumenta v zvezi s postopkom sprejemanja omejevalnih ukrepov.
- 8 Tožeča stranka je z dopisom z dne 11. septembra 2009 ponovno prosila za vpogled v spis.
- 9 Svet je 1. oktobra 2009 tožeči stranki sporočil dodatne razloge za sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej.
- 10 Tožba tožeče stranke v zvezi z njeno uvrstitvijo na seznam iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007 je bila zavrnjena s sodbo Splošnega sodišča z dne 14. oktobra 2009 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu (T-390/08, ZOdl., str. II-3967).
- 11 Tožeča stranka je 15. oktobra 2009 podala pripombe glede dodatnih razlogov, sporočenih 1. oktobra 2009. Trdila je, prvič, da ti razlogi niso dovolj natančni, in drugič, da ne dokazujejo, da je vpletena v širjenje jedrskega orožja.
- 12 Uvrstitev tožeče stranke v Prilogo V k Uredbi št. 423/2007 je bila ohranjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1100/2009 z dne 17. novembra 2009 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Sklepa 2008/475 (UL L 303, str. 31). Razlogi za to so bili, da tožeča stranka:

„[z]agotavlja ali poskuša zagotavljati finančno pomoč družbam, ki so vključene v nabavo blaga ali dobavljajo blago za iranski jedrski program in program balističnih raket (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company in DIO). Banka Melli ima vlogo posrednika za občutljive dejavnosti Irana. Posredovala je pri številnih nakupih občutljivih materialov za iranski jedrski program in program balističnih raket. V imenu subjektov, povezanih z iransko jedrsko in raketno industrijo, je opravila vrsto finančnih storitev, vključno z odpiranjem akreditivov in vodenjem računovodskih evidenc. Številne navedene družbe so bile uvrščene na seznam z RVSN [resolucij Varnostnega sveta Združenih narodov] 1737 (2006) in 1747 (2007). Banka Melli ni prekinila svojih dejavnosti, s katerimi podpira in spodbuja občutljive dejavnosti Irana. Z izkoriščanjem svojih bančnih povezav še naprej nudi podporo in finančne storitve subjektom, ki so na seznamu ZN in EU, pri tovrstnih dejavnostih. Prav tako deluje v imenu in v skladu z navodili teh subjektov, vključno z Banko Sepah, in pri tem pogosto deluje prek njihovih podružnic in družabnikov.“
- 13 Svet je tožečo stranko z dopisom z dne 18. novembra 2009 obvestil o njeni ohranitvi na seznamu iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007. Pojasnil je, da pripombe, ki jih je podala tožeča stranka, ne utemeljujejo odprave omejevalnih ukrepov, glede na njeno podporo širjenju jedrskega orožja, ki naj bi jo zagotovila s tem, da je opravljala finančne storitve subjektom, ki pri tem širjenju sodelujejo. Glede prošnje za vpogled v spis je Svet po eni strani ponovil, da je začetni predlog zaupen. Po drugi strani pa je tožeči stranki posredoval nezaupno različico predloga za sprejetje omejevalnih ukrepov v zvezi z dodatnimi razlogi, sporočenimi 1. oktobra 2009 (v nadaljevanju: dodatni predlog).
- 14 Tožeča stranka je z dopisom z dne 14. decembra 2009 predlagala, naj se opravi zaslišanje, in zaprosila za vpogled v celotni spis Sveta. Svet je z dopisom z dne 20. januarja 2010 odgovoril, da je tožeča stranka že dobila pravico do zaslišanja s tem, ko je podala svoje pripombe. Dalje je ponovil, da je začetni predlog zaupen.
- 15 Tožeča stranka je bila s sprejetjem Sklepa 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140 (UL L 195, str. 39, popravek v UL L 197, str. 19) uvrščena na seznam oseb, subjektov in organov iz Priloge II k navedenemu sklepu. Razlogi v zvezi s tožečo stranko so enaki kot v Uredbi št. 1100/2009.

- 16 Začetek veljavnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL L 195, str. 25) ni vplival na uvrstitev tožeče stranke v Prilogo V k Uredbi št. 423/2007.
- 17 Tožeča stranka je z dopisom z dne 15. septembra 2010 Svetu predložila svoje pripombe glede ohranitve omejevalnih ukrepov proti njej. Ob tej priložnosti je ponovila prošnjo, da se opravi zaslišanje, in prošnjo za vpogled v spis Sveta.
- 18 Ime tožeče stranke je bilo v Prilogi II k Sklepu 2010/413 ohranjeno s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 281, str. 81).
- 19 Ker je bila Uredba št. 423/2007 razveljavljena z Uredbo Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 281, str. 1), je Svet ime tožeče stranke vpisal v Prilogo VIII k navedeni uredbi.
- 20 Razlogi, ki so bili v zvezi s tožečo stranko navedeni v Sklepu 2010/644 in v Uredbi št. 961/2010, so enaki kot v Uredbi št. 1100/2009.
- 21 Svet je z dopisom z dne 28. oktobra 2010 tožečo stranko obvestil, da je bilo njeno ime ohranjeno na seznamu v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in da je bila uvrščena na seznam v Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010. V zvezi s tem je pojasnil, da ni novih elementov, ki bi utemeljevali umik omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki, in da so edine informacije, na katerih temeljijo ti ukrepi, zgoraj navedeni dokumenti.
- 22 Tožeča stranka je v dopisu z dne 28. julija 2011 Svetu predlagala, naj ponovno preuči sklep, s katerim je ohranjena na seznamih iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010. Ponovila je, da ni vpletena v širjenje jedrskega orožja.
- 23 S sodbo z dne 16. novembra 2011 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu (C-548/09 P, ZOdl., str. I-11381) je Sodišče zavrnilo pritožbo tožeče stranke zoper zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009.
- 24 Začetek veljavnosti Sklepa Sveta 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 319, str. 71) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe št. 961/2010 (UL L 319, str. 11) ni vplival na uvrstitev tožeče stranke v Prilogo II k Sklepu 2010/413 in v Prilogo VIII k Uredbi št. 961/2010.
- 25 Svet je z dopisom z dne 5. decembra 2011 tožečo stranko obvestil o ohranitvi njenega imena na seznamih iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010. Ugotovil je, da pripombe tožeče stranke, podane 28. julija 2011, ne utemeljujejo umika omejevalnih ukrepov.
- 26 Tožeča stranka je z dopisom z dne 16. januarja 2012 prosila za vpogled v dokaze v zvezi s sprejetjem omejevalnih ukrepov proti njej in njihovo ohranitvijo. Svet je odgovoril z dopisom z dne 21. februarja 2012, ki so mu bili priloženi trije dokumenti v zvezi s ponovno preučitvijo omejevalnih ukrepov.
- 27 Ker je bila Uredba št. 961/2010 razveljavljena z Uredbo Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 88, str. 1), je Svet ime tožeče stranke vključil v Prilogo IX k zadnjenavedeni uredbi. Razlogi, navedeni v zvezi s tožečo stranko, so enaki kot v Uredbi št. 1100/2009.

Postopek in predlogi strank

- 28 Tožeča stranka je 29. januarja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo v zadevi T-35/10 za razglasitev delne ničnosti Uredbe št. 1100/2009.
- 29 Postopek v zadevi T-35/10 je bil s sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 4. maja 2010 prekinjen do razglasitve sodbe Sodišča v zadevi C-548/09 P, Bank Melli Iran proti Svetu.
- 30 Evropska komisija, Francoska republika in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska so z vlogami, ki so jih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 17. in 28. maja ter 7. junija 2010, vložili predlog za intervencijo v zadevi T-35/10 v podporo Svetu.
- 31 Ker je bila sestava senatov Splošnega sodišča spremenjena, je bila sodnica poročevalka razporejena v četrti senat, zato je bila zadeva T-35/10 dodeljena temu senatu.
- 32 Tožeča stranka je 7. januarja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo v zadevi T-7/11 zlasti za razglasitev delne ničnosti Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010.
- 33 Komisija je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 4. aprila 2011, predlagala intervencijo v podporo Svetu v zadevi T-7/11. Predsednica četrtega senata Splošnega sodišča jo je s sklepom z dne 9. junija 2011 dopustila.
- 34 Splošno sodišče (četrti senat) je 24. novembra 2011 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča pozvalo stranke, naj predložijo svoja stališča glede posledic, ki jih ima zgoraj v točki 23 navedena sodba Bank Melli Iran proti Svetu z dne 16. novembra 2011 za zadevo T-35/10. Stranke so odgovorile na ta poziv.
- 35 Predsednica četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 8. februarja 2012 dopustila intervencijo Komisije, Francoske republike in Združenega kraljestva v zadevi T-35/10 v podporo Svetu.
- 36 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 15. februarja 2012, prilagodila svoje predloge v zadevi T-7/11 zaradi sprejetja Sklepa 2011/783, Izvedbene uredbe št. 1245/2011, Sklepa Sveta 2012/35/SZVP z dne 23. januarja 2012 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 19, str. 22), Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 54/2012 z dne 23. januarja 2012 o izvajanju Uredbe št. 961/2010 (UL L 19, str. 1) in Uredbe Sveta (EU) št. 56/2012 z dne 23. januarja 2012 o spremembi Uredbe št. 961/2010 (UL L 19, str. 10).
- 37 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 30. julija 2012, prilagodila svoje predloge v zadevi T-7/11 zaradi sprejetja Uredbe št. 267/2012. Poleg tega je zahtevala razglasitev ničnosti vseh prihodnjih uredb in sklepov, ki bi dopolnili ali nadomestili katerega od izpodbijanih aktov in ki bi veljali ob koncu ustnega dela postopka.
- 38 S sklepom predsednice četrtega senata Splošnega sodišča z dne 5. marca 2013 so bile zadeve T-35/10, T-7/11 in T-8/11 v skladu s členom 50 Poslovnika združene za ustni del postopka.
- 39 Splošno sodišče (četrti senat) je na podlagi poročila sodnice poročevalke odločilo, da začne ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika strankama postavilo pisna vprašanja. Stranki sta Splošnemu sodišču odgovorili v določenem roku.
- 40 Stranki sta na obravnavi 17. aprila 2013 podali ustne navedbe ter odgovorili na pisna in ustna vprašanja Splošnega sodišča.

- 41 Tožeča stranka v svojih pisanjih Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- točko 4 dela B Priloge k Uredbi št. 1100/2009, točko 5 dela B Priloge k Sklepu 2010/644, točko 5 dela B Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010, Sklep 2011/783, Izvedbeno uredbo št. 1245/2011, Sklep 2012/35, Izvedbeno uredbo št. 54/2012, Uredbo št. 56/2012 in točko 5 dela I.B Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 razglasi za nične v delu, v katerem se nanašajo nanjo;
 - odločbe Sveta, ki jih je ta sporočil z dopisi z dne 18. novembra 2009, 28. oktobra 2010 in 5. decembra 2011, razglasi za nične;
 - ugotovi, da se člen 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člen 16(2) Uredbe št. 961/2010 zanjo ne uporabljata;
 - razglasi za nične vse prihodnje uredbe in sklepe, ki bi dopolnili ali nadomestili katerega od izpodbijanih aktov in ki bi veljali ob koncu ustnega dela postopka;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 42 Tožeča stranka je na obravnavi po eni strani odstopila od tožbe v delu, ki se nanaša na razglasitev ničnosti Sklepa 2012/35, Izvedbene uredbe št. 54/2012 in Uredbe št. 56/2012. Po drugi strani je navedla, da se njen drugi tožbeni predlog dejansko ujema s prvim in da odstopa od tožbe v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti dopisov z dne 18. novembra 2009, 28. oktobra 2010 in 5. decembra 2011.
- 43 Svet ob podpori Komisije Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbi zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 44 Združeno kraljestvo Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbo v zadevi T-35/10 zavrne.
- 45 Francoska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbo v zadevi T-35/10 zavrne in tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 46 Splošno sodišče se je zaradi medsebojne povezanosti zadev T-35/10 in T-7/11 najprej odločilo, da ju v skladu s členom 50 Poslovnika združi za izdajo sodbe.
- 47 Poleg tega je treba navesti, da se tretji tožbeni predlog za ugotovitev, da se člen 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in člen 16(2) Uredbe št. 961/2010 za tožečo stranko ne uporabljata, ujema s trditvami o nezakonnosti Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 961/2010, ki so bile navedene v podporo prvemu tožbenemu razlogu tožeče stranke. Zato ga Splošnemu sodišču ni treba posebej obravnavati.
- 48 Tožeča stranka je v podporo prvemu tožbenemu predlogu v svojih pisanjih navedla te tožbene razloge:
- prvi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in tretji tožbeni razlog v zadevi T-7/11, ki se nanašata na kršitev obveznosti obrazložitve, njene pravice do obrambe, njene pravice do učinkovitega sodnega varstva, načela dobrega upravljanja in načela zaupanja v pravo ter obveznosti Sveta, da ponovno preuči sprejete omejevalne ukrepe ob upoštevanju predloženih pripomb;
 - drugi tožbeni razlog v zadevi T-35/11 in četrti tožbeni razlog v zadevi T-7/11, ki se nanašata na napako pri presoji, ker je Svet štel, da je sodelovala pri širjenju jedrskega orožja;

- tretji tožbeni razlog v zadevi T-35/10, ki se nanaša na bistveno kršitev postopka in napačno uporabo prava glede pravne podlage iz Uredbe št. 1100/2009, in drugi tožbeni razlog v zadevi T-7/11, ki se nanaša na napačno uporabo prava glede pravne podlage iz Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010;
 - četrti tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in peti tožbeni razlog v zadevi T-7/11, ki se nanašata na kršitev načela sorazmernosti in njene lastninske pravice, ki je posledica tega, da Svet ni upošteval resolucij Varnostnega sveta Združenih narodov;
 - prvi tožbeni razlog v zadevi T-7/11, ki se nanaša na kršitev člena 215 PDEU in člena 40 PEU ter načela enakega obravnavanja;
 - šesti tožbeni razlog v zadevi T-7/11, ki se nanaša na nezakonitost člena 23(4) Uredbe št. 267/2012.
- 49 Tožeča stranka je na obravnavi poleg tega zatrjevala, da ji Uredba št. 267/2012 ni bila posebej posredovana.
- 50 Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija izpodbijajo utemeljenost tožbenih razlogov tožeče stranke.
- 51 Svet in Komisija poleg tega zatrjujeta, da je tožeča stranka podaljšana roka iranske države in se torej ne more sklicevati na varstva in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami. Svet zatrjuje še nedopustnost četrtega tožbenega predloga tožeče stranke.
- 52 Poleg tožbenih razlogov in trditev strank je treba preučiti dopustnost prilagoditev tožbenih predlogov, ki jih je opravila tožeča stranka.

Dopustnost

Prilagoditve tožbenih predlogov tožeče stranke

- 53 Če sklep ali uredbo, ki neposredno in posamično zadeva posameznika, med postopkom nadomesti akt z enako vsebino, se v skladu s sodno prakso šteje, da gre za novo dejstvo, na podlagi katerega lahko tožeča stranka prilagodi svoje predloge in tožbene razloge. Bilo bi namreč v nasprotju z učinkovitim izvajanjem sodne oblasti in z zahtevo po ekonomičnosti postopka, če bi tožeča stranka morala vložiti novo tožbo. Poleg tega bi bilo krivično, če bi zadevna institucija lahko, da bi nasprotovala ugovorom zoper sklep iz tožbe, predložene sodišču Unije, spremenila izpodbijani akt ali ga nadomestila z drugim in se med postopkom sklicevala na to spremembo ali nadomestitev, da bi drugi stranki onemogočila razširitev njenih prvotnih tožbenih predlogov in razlogov, ki so bili podani pred zadnjim aktom, ali vložitev dodatnih tožbenih predlogov in razlogov zoper ta akt (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 23. oktobra 2008 v zadevi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu, T-256/07, ZOdl., str. II-3019, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 54 Enako velja za akte, kot sta Sklep 2011/783 in Izvedbena uredba št. 1245/2011, ki, ne da bi razveljavila kakšen prejšnji akt, ohranjata uvrstitev subjekta na seznamih subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, po postopku ponovne preučitve, ki je izrecno določen z uredbo, ki se uporablja.
- 55 Vendar, da bi bil predlog za prilagoditev predlogov dopusten, mora biti vložen v roku za vložitev tožbe iz člena 263, šesti odstavek, PDEU. V skladu z ustaljeno sodno prakso je namreč ta rok predmet javnega reda in ga mora sodišče Unije uporabiti tako, da se zagotovita pravna varnost in enakost posameznikov pred zakonom (glej sodbo Sodišča z dne 18. januarja 2007 v zadevi PKK in KNK proti

Svetu, C-229/05 P, ZOdl., str. I-439, točka 101). Zato mora sodišče po potrebi preveriti, ali je bil ta rok spoštovan (glej sklep Splošnega sodišča z dne 11. januarja 2012 v zadevi Ben Ali proti Svetu, T-301/11, točka 16).

- 56 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso načelo učinkovitega sodnega varstva vključuje to, da organ Unije, ki sprejme akt o omejevalnih ukrepih glede posameznika ali subjekta, sporoči razloge, na katerih temelji ta akt, bodisi ko sprejme akt bodisi vsaj kolikor hitro po sprejetju je mogoče, da tem osebam in subjektom omogoči vložiti pravno sredstvo (glej v tem smislu zgoraj v točki 23 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 16. novembra 2011, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 57 Iz tega izhaja, da začne rok za vložitev tožbe za razglasitev ničnosti akta o naložitvi omejevalnih ukrepov proti neki osebi ali subjektu teči šele ob njegovem obvestilu zadevni osebi. Prav tako začne rok za vložitev predloga za razširitev tožbenih predlogov in razlogov na akt, ki te ukrepe ohranja, teči šele, ko je zadevna oseba ali subjekt obveščen o tem novem aktu.
- 58 V obravnavani zadevi sta bila po eni strani Sklep 2011/783 in Izvedbena uredba št. 1245/2011 tožeči stranki posebej sporočena z dopisom z dne 5. decembra 2011. Torej je bil predlog z dne 15. februarja 2012 za prilagoditev tožbenih predlogov v zvezi s tema aktoma vložen v dvomesečnem roku, določenem v členu 263, šesti odstavek, PDEU, podaljšanem za desetdnevni rok zaradi oddaljenosti iz člena 102(2) Poslovnika.
- 59 Po drugi strani pa Uredba št. 267/2012 tožeči stranki ni bila posebej sporočena, čeprav Svet pozna njen naslov. V teh okoliščinah rok za prilagoditev predlogov tožeče stranke v zvezi z Uredbo št. 267/2012 še ni začel teči, zato njenega predloga z dne 30. julija 2012 ni mogoče šteti za prepozna.
- 60 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da tožeča stranka lahko predlaga razglasitev ničnosti Sklepa 2011/783, Izvedbene uredbe št. 1245/2011 in Uredbe št. 267/2012.

Tožbeni predlog za razglasitev ničnosti vseh prihodnjih uredb in sklepov, ki bi dopolnili ali nadomestili katerega od izpodbijanih aktov in ki bi veljali ob koncu ustnega dela postopka

- 61 Svet izpodbija dopustnost četrtega tožbenega predloga tožeče stranke za razglasitev ničnosti vseh prihodnjih uredb in sklepov, ki bi dopolnili ali nadomestili katerega od izpodbijanih aktov in ki bi veljali ob koncu ustnega dela postopka.
- 62 V skladu s sodno prakso se lahko Splošnemu sodišču veljavno predloži le predlog za razglasitev ničnosti veljavnega akta, ki posega v položaj. Če se torej tožeči stranki lahko dovoli, da preoblikuje svoje predloge tako, da predlaga razglasitev ničnosti aktov, ki so med postopkom nadomestili prvotno izpodbijane akte, pa ta rešitev ne dovoljuje špekulativnega nadzora zakonitosti domnevnih, še ne sprejetih aktov (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 12. decembra 2006 v zadevi Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, T-228/02, ZOdl., str. II-4665, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 63 V teh okoliščinah je treba četrti tožbeni predlog tožeče stranke zavrni kot nedopusten.

Vsebinska presoja

Možnost tožeče stranke, da se sklicuje na varstva in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami

- 64 Svet in Komisija trdita, da se v skladu s pravom Unije pravne osebe, ki so podaljšana roka tretjih držav, ne morejo sklicevati na varstvo in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami. Ker je tožeča stranka po njunem mnenju podaljšana roka iranske države, naj bi to pravilo zanjo veljalo.
- 65 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da niti v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2010, C 83, str. 389) niti v Pogodbah ni nobenih določb, ki bi pravnim osebam, ki so podaljšana roka države, odrekale varstvo temeljnih pravic. Nasprotno, določbe navedene listine, ki so upoštevne glede na tožbene razloge tožeče stranke, zlasti njeni členi 17, 41 in 47, zagotavljajo pravice „vseh oseb“, kar vključuje pravne osebe, kakršna je tožeča stranka.
- 66 Kljub temu se Svet in Komisija v tem okviru sklicujeta na člen 34 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), v skladu s katerim tožbe, ki jih pri Evropskem sodišču za človekove pravice vložijo vladne organizacije, niso dopustne.
- 67 Toda, po eni strani je člen 34 EKČP postopkovna določba, ki je ni mogoče uporabiti za postopke pred sodiščem Unije. Po drugi strani pa je v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice cilj te določbe preprečiti, da bi bila država, ki je pogodbenica EKČP, hkrati tožeča in tožena stranka pred navedenim sodiščem (glej v tem smislu sodbo ESČP z dne 13. decembra 2007 v zadevi Ladijska družba Islamske republike Iran proti Turčiji, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-V, točka 81). Ta preudarek v obravnavani zadevi ni upošteven.
- 68 Svet in Komisija prav tako zatrjujeta, da je pravilo, na katero se sklicujeta, utemeljeno s tem, da država zagotavlja spoštovanje temeljnih pravic na njenem ozemlju, ne more pa teh pravic uživati.
- 69 Vendar tudi če bi se ta utemeljitev lahko uporabila za notranji položaj, to, da država zagotavlja spoštovanje temeljnih pravic na svojem ozemlju, ni pomembno za obseg pravic, ki jih lahko pravne osebe, ki so podaljšana roka te države, uživajo na ozemlju tretjih držav.
- 70 Glede na navedeno je treba šteti, da pravo Unije ne vsebuje pravila, ki bi pravnim osebam, ki so podaljšana roka tretjih držav, preprečevalo, da se sebi v korist sklicujejo na varstva in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami. Te pravne osebe se torej na te pravice lahko sklicujejo pred sodiščem Unije, če ustrezajo njihovemu statusu pravne osebe.
- 71 Svet in Komisija vsekakor nista predložila elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da je tožeča stranka dejansko podaljšana roka iranske države, in sicer subjekt, ki naj bi sodeloval pri izvrševanju javne oblasti ali upravljal javno službo pod nadzorom državnih organov (glej v tem smislu zgoraj v točki 67 navedeno sodbo Ladijska družba Islamske republike Iran proti Turčiji, točka 79).
- 72 Najprej, Svet glede tega trdi, da tožeča stranka upravlja javno službo pod nadzorom iranskih organov, saj zagotavlja finančne storitve, ki so potrebne za delovanje iranskega gospodarstva. Toda Svet ne izpodbija trditve tožeče stranke, da navedene storitve pomenijo poslovne dejavnosti, ki se izvajajo v konkurenčnem sektorju in za katere se uporablja splošno pravo. V teh okoliščinah to, da so navedene dejavnosti nujne za delovanje gospodarstva države, samo zase še ne pomeni, da gre za javno službo.
- 73 Dalje, Komisija trdi, da to, da je tožeča stranka sodelovala pri širjenju jedrskega orožja, dokazuje, da sodeluje pri izvajanju javne oblasti. Toda Komisija s tem kot dejansko predpostavko upošteva okoliščino, katere resničnost tožeča stranka izpodbija in ki je v samem središču razprave pred Splošnim

sodiščem. Poleg tega domnevno sodelovanje tožeče stranke pri širjenju jedrskega orožja, kakor je predstavljeno v izpodbijanih aktih, ne spada na področje izvajanja državnih pooblastil, temveč na področje poslovnih transakcij, opravljenih s subjekti, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja. Zato ta trditev ne upravičuje opredelitve tožeče stranke kot podaljšane roke iranske države.

- 74 Nazadnje, Komisija meni, da je tožeča stranka podaljšana roka iranske države zaradi udeležbe te države v njenem kapitalu. Vendar to samo zase še ne pomeni, da tožeča stranka sodeluje pri izvajanju javne oblasti.
- 75 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da se tožeča stranka lahko v svojo korist sklicuje na varstvo in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami.

Prvi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in tretji tožbeni razlog v zadevi T-7/11: kršitev obveznosti obrazložitve, pravice tožeče stranke do obrambe, njene pravice do učinkovitega sodnega varstva, načela dobrega upravljanja in načela zaupanja v pravo ter obveznosti Sveta, da ponovno preuči sprejete omejevalne ukrepe ob upoštevanju predloženih pripomb

- 76 Tožeča stranka zatrjuje, da je Svet pri sprejemanju izpodbijanih aktov kršil obveznost obrazložitve, njeno pravico do obrambe in obveznost ponovne preučitve sprejetih omejevalnih ukrepov ob upoštevanju predloženih pripomb. Poleg tega naj bi imele te kršitve za posledico kršitev njene pravice do učinkovitega sodnega varstva, načela dobrega upravljanja in načela zaupanja v pravo.
- 77 Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija izpodbijajo utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 78 Na prvem mestu je treba opozoriti, da je namen obveznosti obrazložitve akta, ki posega v položaj, kakor je določena v členu 296, drugi odstavek, PDEU in v tej zadevi še posebej v členu 24(3) Sklepa 2010/413, členu 15(3) Uredbe št. 423/2007, členu 36(3) Uredbe št. 961/2010 in členu 46(3) Uredbe št. 267/2012, prvič, zadevni osebi dati na voljo dovolj podatkov za ugotovitev, ali je akt utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in drugič, temu omogočiti nadzor nad zakonitostjo tega akta. Tako določena obveznost obrazložitve je bistveno načelo prava Unije, od katerega so mogoča odstopanja samo iz nujnih razlogov. Zato je treba obrazložitev načeloma posredovati zadevni osebi hkrati z aktom, ki posega v njen položaj, neobrazložitev pa ni mogoče popraviti s tem, da se zadevna oseba z razlogi za pravni akt seznanji med postopkom pred sodiščem Unije (glej v tem smislu zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 80 in navedena sodna praksa).
- 79 Zato mora Svet – razen če nujni razlogi, ki se nanašajo na varnost ali vodenje mednarodnih odnosov Unije ali njenih držav članic, nasprotujejo temu, da se sporočijo nekateri elementi – subjekt, na katerega se nanašajo omejevalni ukrepi, seznaniti s specifičnimi in konkretnimi razlogi, zaradi katerih meni, da jih je bilo treba sprejeti. Tako mora navesti dejanske in pravne okoliščine, od katerih je odvisna zakonska utemeljitev zadevnih ukrepov, in preudarke, na podlagi katerih je te ukrepe sprejel (glej v tem smislu zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 81 in navedena sodna praksa).
- 80 Poleg tega mora biti obrazložitev prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Obveznost obrazložitve je treba presoјati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. Ni treba, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba zadostnost obrazložitve presoјati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Natančneje, akt, s katerim se posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet

v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume ukrep, sprejet v zvezi z njo (glej zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 82 in navedena sodna praksa).

- 81 Na drugem mestu je v skladu z ustaljeno sodno prakso spoštovanje pravice do obrambe in zlasti pravice do izjave v vsakem postopku proti subjektu, ki lahko pripelje do akta, ki posega v njegov položaj, temeljno načelo prava Unije in jo je treba zagotoviti tudi, če ni nobenih pravil, ki urejajo zadevni postopek (zgoraj v točki 10 navedena sodba Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 91).
- 82 Načelo spoštovanja pravice do obrambe po eni strani zahteva, da se zadevnemu subjektu sporočijo dokazi, uporabljeni proti njemu za utemeljitev akta, ki posega v njegov položaj. Po drugi strani mu je treba omogočiti, da učinkovito izrazi svoje stališče o teh dokazih (glej po analogiji zgoraj v točki 62 navedeno sodbo Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, točka 93).
- 83 Zato je treba pri prvotnem aktu, s katerim se zamrznejo sredstva subjekta, razen če temu nasprotujejo nujni razlogi, ki se nanašajo na varnost ali vodenje mednarodnih odnosov Unije ali njenih držav članic, ta subjekt obvestiti o dokazih proti njemu bodisi ob bodisi čim prej po sprejetju zadevnega akta. Ko je akt sprejet, ima zadevni subjekt na predlog tudi pravico, da izrazi svoje stališče o teh dokazih. Pod enakimi pogoji je treba zadevnemu subjektu pred sprejetjem vsakega poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev sporočiti nove obremenilne dokaze in mu omogočiti, da izrazi svoje stališče (glej po analogiji zgoraj v točki 62 navedeno sodbo Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, točka 137).
- 84 Poleg tega je treba opozoriti, da kadar so sporočene dovolj natančne informacije, ki zadevnemu subjektu omogočajo, da primerno predstavi stališče o dokazih, ki jih je proti njemu uporabil Svet, načelo spoštovanja pravice do obrambe ne pomeni obveznosti, da ta institucija na lastno pobudo omogoči vpogled v dokumente iz spisa. Svet mora šele na podlagi zahteve zainteresirane stranke omogočiti vpogled v vse upravne dokumente v zvezi z zadevnim ukrepom, ki niso zaupni (glej zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 97 in navedena sodna praksa).
- 85 Na tretjem mestu, načelo učinkovitega sodnega varstva je splošno načelo prava Unije, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in je izraženo v členih 6 in 13 EKČP ter členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Učinkovitost sodnega nadzora zahteva, da mora zadevni organ Unije kar najnatančneje obvestiti zadevni subjekt o razlogih za omejevalni ukrep, in to ob ali vsaj čim prej po sprejetju ukrepa, zato da zadevnemu subjektu omogoči, da pravočasno vloži pravno sredstvo. Spoštovanje obveznosti, da se sporočijo navedeni razlogi, je namreč nujno zato, da se naslovnikom omejevalnih ukrepov omogoči obramba njihovih pravic v kar najboljših okoliščinah in da se ob popolnem poznavanju razlogov odločijo, ali je smiselno, da se obrnejo na sodišče Unije, ter da se sodišču Unije popolnoma omogoči nadzor nad zakonitostjo zadevnega akta, za katerega je pristojno (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Sodišča z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točke od 335 do 337 in navedena sodna praksa).

– Obveznost obrazložitve

- 86 Tožeča stranka meni, da izpodbijani akti niso zadostno obrazloženi. Razlogi, navedeni v Uredbi št. 1100/2009, dodatni razlogi, ki so ji bili sporočeni 1. oktobra 2009, in razlogi, navedeni v poznejših izpodbijanih aktih, naj bi bili ohlapni in nenatančni, tako da jih ne more preveriti in nanje odgovoriti.
- 87 Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija izpodbijajo utemeljenost trditev tožeče stranke.

- 88 Opozoriti je treba, da zoper tožečo stranko veljajo omejevalni ukrepi od 23. junija 2008. Med tem datumom in datumom sprejetja prvega od izpodbijanih aktov, to je 17. novembrom 2009, sta si tožeča stranka in Svet izmenjala več dokumentov, med drugim dopis z dne 1. oktobra 2009, s katerim je Svet tožečo stranko seznanil z dodatnimi razlogi za sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej. Ta dokument spada v okvir sprejemanja izpodbijanih aktov v obravnavani zadevi in ga je zato mogoče upoštevati pri njihovem preizkusu.
- 89 Razlogi, navedeni v izpodbijanih aktih, kakor so bili dopolnjeni in pojasnjeni z dodatnimi razlogi, sporočenimi 1. oktobra 2009, so dovolj natančni, da je izpolnjena obveznost obrazložitve, ki zavezuje Svet. Tako ti razlogi omogočajo, da se določijo subjekti, za katere naj bi tožeča stranka opravljala finančne storitve in na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, ki jih je sprejela Unija ali Varnostni svet Združenih narodov, ter obdobje, med katerim so se zadevne storitve opravljale, in – v nekaterih primerih – posebne transakcije, s katerimi naj bi bile te storitve povezane.
- 90 Iz tega izhaja, da je treba očitek glede kršitve obveznosti obrazložitve zavrni.
- Kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe
- 91 Tožeča stranka trdi, da kljub številnim prošnjam ni dobila zadostnega vpogleda v spis Sveta niti ni dosegla zaslišanja pred njim, zaradi česar ni seznanjena z dokazi zoper sebe in se zato ne more braniti. Če pa ji je Svet že sporočil elemente iz spisa, je to storil prepozno.
- 92 Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija najprej nasprotujejo uporabi načela spoštovanja pravice do obrambe v obravnavanem primeru, pri čemer se sklicujejo na to, da se omejevalni ukrepi na tožečo stranko ne nanašajo zaradi njene dejavnosti, ampak zaradi njene pripadnosti splošni kategoriji oseb in subjektov, ki so podpirali širjenje jedrskega orožja.
- 93 Te argumentacije ni mogoče sprejeti. Člen 24(3) in (4) Sklepa 2010/413, člen 15(3) Uredbe št. 423/2007, člen 36(3) in (4) Uredbe št. 961/2010 ter člen 46(3) in (4) Uredbe št. 267/2012 namreč vsebujejo določbe, ki zagotavljajo pravico do obrambe subjektom, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, sprejeti na podlagi teh aktov. Spoštovanje te pravice nadzoruje sodišče Unije (glej v tem smislu zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 37).
- 94 Svet in Združeno kraljestvo še zatrjujeta, da Svet ne more biti zavezan, da zainteresiranim subjektom predloži dokaze in informacije, ki so podlaga za sprejetje omejevalnih ukrepov, če ti izhajajo iz zaupnih virov in jih kot take hranijo države članice, ki so njihove imetnice, ali celo tretje države, s katerimi te države članice sodelujejo, in sicer ob skrbi za zaščito virov. Združeno kraljestvo v zvezi s tem pojasnjuje, da Poslovnik Splošnega sodišča ne vsebuje določb, ki bi Splošnemu sodišču omogočale, da upošteva zaupne elemente, ne da bi jih razkrilo drugim strankam, kar naj bi pomenilo, da ni mogoče, da bi se ohranila zaupnost morebitnih sporočenih elementov in torej ustrezno upoštevali nujni razlogi, ki nasprotujejo razkritju teh elementov zadevnemu subjektu. V teh okoliščinah bi morali ti razlogi prevladati, tudi kar zadeva postopek pred Splošnim sodiščem.
- 95 V zvezi s tem je iz sodne prakse, navedene v točki 83 zgoraj, razvidno, da je dejansko mogoče, da se zadevni subjekti ne obvestijo o obremenilnih dokazih, če temu nasprotujejo nujni razlogi, ki se nanašajo na varnost ali vodenje mednarodnih odnosov Unije ali njenih držav članic.
- 96 Vendar mora biti sodišču Unije glede na bistveni pomen sodnega nadzora v kontekstu sprejemanja in ohranjanja veljavnosti omejevalnih ukrepov omogočen nadzor nad zakonitostjo in utemeljenostjo takih ukrepov, vključno s spoštovanjem procesnih jamstev, ki so zagotovljena zadevnim subjektom (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 62 navedeno sodbo Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, točka 155), pri čemer lahko zaupnost nekaterih elementov utemeljuje

- omejitve pri sporočanju teh elementov, ki veljajo za ves postopek pri Splošnem sodišču, tožeči stranki ali njenim odvetnikom (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 62 navedeno sodbo Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, točka 155).
- 97 Medtem pa člen 67(3), tretji pododstavek, Poslovnika določa, da „[č]e je v okviru tožbe, s katero se izpodbija zakonitost zavrnitve dostopa do listine s strani institucije, Splošnemu sodišču predložena listina, do katere je bil dostop zavrjen, se ta listina ne posreduje drugim strankam.“
- 98 V zvezi z očitki tožeče stranke je treba na prvem mestu navesti, da je iz točk od 86 do 90 zgoraj razvidno, da so izpodbijani akti zadostno obrazloženi. V teh okoliščinah je Svet tudi spoštoval obveznost posredovanja obremenilnih dokazov na začetku.
- 99 Na drugem mestu je treba glede vpogleda v spis navesti, da omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko, temeljijo na dveh ločenih predlogih. Po eni strani je bilo namreč prvotno sprejetje navedenih ukrepov leta 2008, ki je bilo predmet tožbe tožeče stranke v zadevi T-390/08 (glej točke 5, 10 in 23 zgoraj), izvedeno na podlagi prvotnega predloga, ki ga Svet ni želel posredovati tožeči stranki kljub večkratnim prošnjam. Po drugi strani so dodatni razlogi, sporočeni tožeči stranki 1. oktobra 2009, podkrepjeni z dodatnim predlogom, katerega nezaupna različica je bila tožeči stranki sporočena 18. novembra 2009, torej ko je bila ta obveščena o sprejetju Uredbe št. 1100/2009.
- 100 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da neposredovanje dokumenta, na katerega se je Svet oprl pri sprejetju ali ohranitvi omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na nek subjekt, pomeni kršitev pravice do obrambe, ki bi upravičevala razglasitev ničnosti zadevnih aktov samo, če se dokaže, da zadevni omejevalni ukrepi ne bi mogli biti sprejeti ali ohranjeni, če bi bil neposredovani dokument izključen iz obremenilnih dokazov.
- 101 Zato lahko v obravnavani zadevi, tudi če je Svet neutemeljeno zavrnil posredovanje začetnega predloga tožeči stranki, ta okoliščina upravičuje razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov samo, če je bilo med drugim dokazano, da ohranitve omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, ne bi bilo mogoče utemeljiti z elementi, ki so ji bili pravočasno posredovani, to je z razlogi, navedenimi v izpodbijanih aktih, dodatnimi razlogi, predloženimi 1. oktobra 2009, in dodatnim predlogom, posredovanim 18. novembra 2009.
- 102 Iz točk od 122 do 150 spodaj pa je razvidno, da argumenti, ki jih navaja tožeča stranka, ne morejo omajati utemeljitve omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, omenjene v točki 149 spodaj, kakor izhaja iz elementov, ki so ji bili sporočeni. V teh okoliščinah neposredovanje prvotnega predloga ne more upravičevati razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov.
- 103 Na tretjem mestu tožeča stranka napačno zatrjuje, da ni mogla doseči zaslišanja pri Svetu.
- 104 Tožeča stranka namreč po eni stranki ne zanika, da je Svetu lahko podala pisne pripombe 8. in 21. julija 2009, 15. oktobra 2009, 15. septembra 2010 in 28. julija 2011.
- 105 Po drugi strani v nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka, ji ne zadevna ureditev ne splošno načelo spoštovanja pravice do obrambe ne zagotavljata pravice do uradnega zaslišanja (glej po analogiji zgoraj v točki 53 navedeno sodbo People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu, točka 93 in navedena sodna praksa), saj zadostuje možnost predložitve pisnih pripomb.
- 106 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba očitke, ki se nanašajo na kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe, zavrniti deloma kot brezpredmetne in deloma kot neutemeljene.

– Zatrjevane napake ponovne preučitve, ki jo je izvedel Svet

- 107 Tožeča stranka meni, da je Svet kršil obveznost ponovne preučitve sprejetih omejevalnih ukrepov ob upoštevanju njenih pripomb. Zlasti naj ne bi dejansko spremenil navedenih ukrepov ne podrobno odgovoril na navedene pripombe, saj je poslal samo vzorčne dopise. Poleg tega naj ponovna preučitev, ki jo je izvedel, ne bi temeljila na upoštevnih informacijah in dokazih.
- 108 Svet v zvezi s tem po eni strani trdi – ne da bi tožeča stranka temu oporekala – da so delegacije držav članic pred sprejetjem izpodbijanih aktov prejele pripombe, ki jih je predložila tožeča stranka. Torej je bilo mogoče upoštevati tako te pripombe, ki vključujejo podrobne informacije o razmerjih tožeče stranke s subjekti, navedenimi v obrazložitvi izpodbijanih aktov, kot tudi dokaze, ki potrjujejo te informacije.
- 109 Po drugi strani je iz dopisov Sveta z dne 27. julija 2009, 18. novembra 2009, 28. oktobra 2010 in 5. decembra 2011 razvidno, da je ta navedene pripombe preučil in nanje odgovoril, pri čemer je zlasti vztrajal pri tem, da je tožeča stranka opravila finančne storitve za subjekte, vpletene pri širjenju jedrskega orožja.
- 110 V teh okoliščinah je treba trditve o obstoju napak, ki naj bi obstajale v zvezi s ponovno preučitvijo omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki, zavrniti kot neutemeljene.

– Neposredovanje Uredbe št. 267/2012 posebej tožeči stranki

- 111 Tožeča stranka je na obravnavi trdila – ne da bi Svet temu oporekal – da ji Uredba št. 267/2012 ni bila posebej posredovana.
- 112 A po eni strani, čeprav je res, da je treba akt, s katerim se sprejmejo ali ohranijo omejevalni ukrepi proti neki osebi ali subjektu, posredovati tej osebi ali subjektu in da začne rok za to, da zadevna oseba ali subjekt vloži ničnostno tožbo zoper zadevni akt na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU, teči od tega posredovanja, to še ne pomeni, da neposredovanje upravičuje razglasitev ničnosti zadevnega akta.
- 113 Po drugi strani tožeča stranka ne navaja trditve, ki bi bile namenjene dokazovanju, da je v obravnavanem primeru neposredovanje Uredbe št. 267/2012 povzročilo poseg v njene pravice, ki upravičuje razglasitev ničnosti te uredbe v delu, v katerem se nanaša nanjo. Obstoj takega posega poleg tega ne izhaja niti iz vsebine spisa, glede na to, da so, najprej, razlogi, ki se nanašajo na tožečo stranko, iz Uredbe št. 267/2012 enaki razlogom iz drugih aktov, s katerimi je bila seznanjena, dalje, da je lahko svoje predloge v zadevi T-7/11 prilagodila, da bi predlagala razglasitev ničnosti Uredbe št. 267/2012, in nazadnje, da se je lahko s to uredbo seznanila na podlagi drugega vira in priložila njeno kopijo k aktu, s katerim je predlagala prilagoditev svojih tožbenih predlogov.
- 114 V teh okoliščinah je treba trditve tožeče stranke o kršitvi obveznosti Sveta, da ji posreduje Uredbo št. 267/2012, zavrniti, ne da bi bilo treba obravnavati njeno dopustnost.

– Druge zatrjevane kršitve

- 115 Tožeča stranka meni, da kršitve obveznosti obrazložitve, njene pravice do obrambe in obveznosti ponovne preučitve omejevalnih ukrepov med drugim pomenijo kršitev njene pravice do učinkovitega sodnega varstva, načela dobrega upravljanja in varstva zaupanja v pravo, saj Svet ni ravnal v dobri veri in skrbno.

- 116 Iz zgoraj navedene preučitve pa je razvidno, da očitki o kršitvi obveznosti obrazložitve, pravice do obrambe in obveznosti Sveta, da ponovno preuči omejevalne ukrepe, ne upravičuje razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov. V teh okoliščinah je treba zavrnilo tudi očitek o kršitvi pravice tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva, načela dobrega upravljanja in varstva zaupanja v pravo, ki ni posebej podprt s trditvami in torej ni samostojen.
- 117 Glede na navedeno je treba prvi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in tretji tožbeni razlog v zadevi T-7/11 zavrnilo kot delno brezpredmetna in delno neutemeljena.
- Drugi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in četrti tožbeni razlog v zadevi T-7/11: napaka pri presoji, ker je Svet štel, da je tožeča stranka vpletena v širjenje jedrskega orožja
- 118 Tožeča stranka trdi, da je Svet storil napako pri presoji, ker je štel, da se morajo omejevalni ukrepi nanašati nanjo. Po eni strani zanika, da bi za nekatere subjekte iz obrazložitve izpodbijanih aktov opravila finančne storitve. Po drugi strani meni, da storitve, ki jih je dejansko opravila za subjekte, vpletene v širjenje jedrskega orožja, ne upravičujejo sprejetja omejevalnih ukrepov, saj niso povezane z navedenim širjenjem.
- 119 Poleg tega tožeča stranka meni, da napaka Sveta vključuje zlorabo pooblastil z njegove strani.
- 120 Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija izpodbijajo utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 121 Najprej je treba spomniti, da je mogoče o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, govoriti le, če je na podlagi objektivnih, upoštevanih in skladnih indicev razvidno, da je bil akt sprejet z izključnim ali vsaj odločilnim namenom, da se dosežejo drugi cilji od tistih, na katere se sklicuje, ali da se izogne postopku, ki ga Pogodba posebej določa za obravnavo okoliščin primera (glej zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 50 in navedena sodna praksa). Vendar tožeča stranka v obravnavanem primeru ni predložila elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da je Svet s sprejetjem izpodbijanih aktov sledil drugemu cilju kot preprečevanju širjenja jedrskega orožja in njegovega financiranja. Zato je treba takoj zavrnilo trditve tožeče stranke o domnevni „zlorabi pooblastil“ s strani Sveta.
- 122 Glede drugih trditev tožeče stranke je iz sodne prakse razvidno, da sodni nadzor nad zakonitostjo akta, s katerim so bili proti subjektu sprejeti omejevalni ukrepi, vsebuje presojo dejstev in okoliščin, navedenih v njegovo utemeljitev, ter preverjanje dokazov in informacij, na katerih temelji ta presoja. V primeru izpodbijanja mora Svet te dokaze predložiti, da jih sodišče Unije preveri (glej v tem smislu zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točki 37 in 107).
- 123 V zvezi s tem Svet in Združeno kraljestvo ponavljata trditev, navedeno v točki 94 zgoraj, da Svet ne more biti zavezan za predložitev dokazov in informacij, ki so podlaga za sprejetje omejevalnih ukrepov, če ti izhajajo iz zaupnih virov in jih kot take hranijo države članice, ki so njihove imetnice, ali celo tretje države, s katerimi te države članice sodelujejo, in sicer ob skrbi za zaščito virov. V zvezi s tem pojasnjujeta, da bi moral biti v teh okoliščinah sodni nadzor Splošnega sodišča omejen. Tako bi se moralo po mnenju Sveta Splošno sodišče omejiti na preverjanje „objektivne verodostojnosti“ trditev držav članic, medtem ko po mnenju Združenega kraljestva sodni nadzor Splošnega sodišča ne bi smel zajemati vsebinske utemeljenosti aktov o sprejetju omejevalnih ukrepov.
- 124 Tej argumentaciji ni mogoče pritrditi.

- 125 To, da so bili omejevalni ukrepi proti tožeči stranki sprejeti na podlagi elementov, ki jih je zbrala neka država članica, namreč ne spremeni dejstva, da gre za akte Sveta, ki se mora torej prepričati, da je njihovo sprejetje utemeljeno, po potrebi tako, da zaradi tega od zadevne države članice zahteva predložitev ustreznih dokazov in informacij.
- 126 Prav tako se Svet ne more sklicevati na to, da zadevni dokazi izvirajo iz zaupnih virov in jih zato ni mogoče razkriti. Čeprav bi namreč to utegnilo upravičevati omejitve glede posredovanja teh dokazov tožeči stranki ali njenim odvetnikom, pa mora biti sodišču Unije glede na bistveni pomen sodnega nadzora v kontekstu sprejemanja omejevalnih ukrepov omogočen nadzor nad zakonitostjo in utemeljenostjo takih ukrepov, ne da bi bilo mogoče proti njemu uveljavljati tajnost ali zaupnost dokazov in informacij, ki jih je uporabil Svet. Sicer pa Svet akta o sprejetju omejevalnih ukrepov ne more opreti na informacije ali gradivo iz spisa, ki jih je posredovala država članica, če ta država članica ne more odobriti njihovega posredovanja sodišču Unije, ki nadzoruje zakonitost te odločbe.
- 127 Zato je treba preveriti utemeljenost omejevalnih ukrepov glede na informacije in dokaze, ki so bili posredovani tako tožeči stranki kot Splošnemu sodišču.
- 128 Obrazložitev izpodbijanih aktov in elementi, ki jih je Svet sporočil 1. oktobra in 18. novembra 2009, se nanašajo skupno na devet subjektov, domnevno vpletenih v širitev jedrskega orožja, za katere naj bi tožeča stranka opravljala finančne storitve: organizacijo za vesoljsko industrijo (AIO), koncern Shahid Hemmat (SHIG), koncern Shahid Bagheri (SBIG), iransko organizacijo za atomsko energijo (AEOI), Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company, organizacijo za obrambno industrijo (DIO) in Bank Sepah.
- 129 Tožeča stranka zanika, da bi opravljala finančne storitve za SHIG, SBIG, Novin Energy Company in Kalaye Electric Company. Ker Svet ni predložil dokazov in informacij, s katerimi bi podprl svoje navedbe glede storitev, ki naj bi bile opravljene za te štiri družbe, te navedbe ne morejo upravičevati sprejetja in ohranitve omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 122 zgoraj.
- 130 Vendar pa tožeča stranka ne zanika, da bi opravljala finančne storitve za AIO, AEOI, Mesbah Energy Company, DIO in Bank Sepah. Zato je torej treba preučiti, ali – kot zatrjuje Svet – te storitve pomenijo podporo širjenju jedrskega orožja v smislu Sklepa 2010/413, Uredbe št. 423/2007, Uredbe št. 961/2010 in Uredbe št. 267/2012.
- 131 V zvezi s tem je treba spomniti, da se v skladu s členom 18 Uredbe št. 423/2007, členom 39 Uredbe št. 961/2010 in členom 49 Uredbe št. 267/2012 te uredbe uporabljajo na ozemlju Unije, vključno z njenim zračnim prostorom, na vseh letalih ali vseh plovilih, ki so v pristojnosti držav članic, za vse osebe na ozemlju ali zunaj ozemlja Unije, ki imajo državljanstvo države članice, za vse pravne osebe, subjekte ali organe na ozemlju ali zunaj ozemlja Unije, ki so registrirani ali ustanovljeni v skladu z zakonodajo države članice, za vse pravne osebe, subjekte ali organe v zvezi z vsakim poslom, opravljenim v celoti ali delno znotraj Unije.
- 132 Glede transakcij, opravljenih zunaj Unije, Uredba št. 423/2007, Uredba št. 961/2010 in Uredba št. 267/2012 torej ne morejo ustvarjati pravnih obveznosti za finančno institucijo s sedežem v tretji državi, ki je bila ustanovljena po pravu te države (v nadaljevanju: tuja finančna institucija), kakršna je tožeča stranka. Taka finančna institucija zato na podlagi navedenih uredb ni dolžna zamrzniti sredstev subjektov, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja.
- 133 Ostane pa dejstvo, da če je tuja finančna institucija udeležena ali neposredno sodeluje pri širjenju jedrskega orožja ali pa ga podpira, se lahko za njena sredstva in gospodarske vire, ki so na ozemlju Unije in so uporabljena v poslovni transakciji, ki se v celoti ali deloma opravlja v Uniji, ali ki jih

posedujejo državljani držav članic ali pravne osebe, subjekti ali organizacije, ki imajo sedež v državi članici ali so ustanovljeni po pravu te države, uvedejo omejevalni ukrepi, sprejeti v skladu z Uredbo št. 423/2007, Uredbo št. 961/2010 in Uredbo št. 267/2012.

- 134 Torej je v interesu tuje finančne institucije, da poskrbi, da ni udeležena ali neposredno ne sodeluje pri širjenju jedrskega orožja ali ga ne podpira, zlasti z zagotavljanjem finančnih storitev subjektu, ki sodeluje pri takem širjenju. Zato mora, ko ve ali lahko upravičeno sumi, da ena od njenih strank sodeluje pri širjenju jedrskega orožja, nemudoma prenehati opravljati finančne storitve zanj, upošteva veljavne zakonske obveznosti, poleg tega pa ji ne sme zagotavljati nobene nove storitve.
- 135 Svet v obravnavanem primeru ne zatrjuje, da sporne storitve spadajo na področje uporabe Uredbe št. 423/2007, Uredbe št. 961/2010 in Uredbe št. 267/2012, kot je bilo navedeno v točki 131 zgoraj. Zato je treba preveriti, ali je tožeča stranka nemudoma ukrepala, da bi prenehala zagotavljati finančne storitve vsakemu od petih subjektov, navedenih v točki 130 zgoraj, takoj ko je izvedela ali upravičeno posumila, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja.
- 136 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, prvič, da je za AIO opravila le eno nakazilo 14. marca 2007, to je preden je Svet sprejel omejevalne ukrepe proti tej organizaciji 23. aprila 2007.
- 137 Svet pa ni predložil konkretnih dokazov ali informacij, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da je tožeča stranka te storitve za AIO opravila po sprejetju omejevalnih ukrepov proti tej organizaciji ali da je vedela ali bi lahko upravičeno sumila, da je AIO 14. marca 2007 sodelovala pri širjenju jedrskega orožja.
- 138 V teh okoliščinah nakazilo, opravljeno za AIO, ne upravičuje ohranitve omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki.
- 139 Drugič, tožeča stranka priznava, da je izvedla transakcije za račun Bank Sepah, Mesbah Energy Company in DIO, tako pred sprejetjem omejevalnih ukrepov proti tem subjektom kot po njem. Vendar trdi, da so vse opravljene transakcije izvirale iz poslov, sklenjenih pred sprejetjem navedenih ukrepov, in da vsekakor niso bile povezane s širjenjem jedrskega orožja.
- 140 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 20(6) Sklepa 2010/413, člen 9 Uredbe št. 423/2007, člen 18 Uredbe št. 961/2010 in člen 25 Uredbe št. 267/2012 v bistvu omogočajo, da se sredstva subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, odblokirajo za plačila na podlagi obveznosti, ki so jih prevzeli pred vpisom na seznam, če navedena plačila niso povezana s širjenjem jedrskega orožja. V teh okoliščinah od tožeče stranke, ki v obravnavanem primeru na podlagi zgoraj navedenih predpisov ni bila dolžna zamrzniti sredstev Bank Sepah, Mesbah Energy Company in DIO – kot je razvidno iz točk od 132 do 135 zgoraj – ni mogoče zahtevati, da te subjekte obravnava strožje.
- 141 Svet pa ni predložil dokazov ali informacij, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da je tožeča stranka vedela ali bi lahko upravičeno sumila, da so Bank Sepah, Mesbah Energy Company in DIO sodelovale pri širjenju jedrskega orožja pred sprejetjem omejevalnih ukrepov proti njim, da je izvedla transakcije na podlagi navodil, prejetih po sprejetju navedenih ukrepov, ali da so bile transakcije, izvedene po sprejetju navedenih ukrepov, povezane s širjenjem jedrskega orožja.
- 142 V teh okoliščinah niti transakcije, izvedene za račun Bank Sepah, Mesbah Energy Company in DIO, ne upravičujejo ohranitve omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki.
- 143 Tretjič, tožeča stranka priznava, da je do 18. aprila 2007 izvajala transakcije za račun AEOI, vezane na plačilo štipendij in stroškov v zvezi z izobraževanjem v zneskih, ki niso presegali 8 000 EUR.

- 144 Na AEOI pa se omejevalni ukrepi, ki jih je sprejel Varnostni svet Združenih narodov, nanašajo že od 23. decembra 2006. Zato bi tožeča stranka od tega datuma lahko vsaj sumila, da je AEOI vpletena v širjenje jedrskega orožja.
- 145 Poleg tega tožeča stranka ne zatrjuje, da bi transakcije, izvedene po 23. decembru 2006, imele za podlago navodila, prejeta pred tem datumom.
- 146 Vsekakor je glede na to, da je naloga AEOI raziskovanje in razvoj na jedrskem področju, utemeljeno šteti, da so štipendije, ki jih izplačuje, vezane na te dejavnosti in torej na širjenje jedrskega orožja.
- 147 Zato ugotovitve, navedene v točki 140 zgoraj, ne veljajo za transakcije, izvedene za račun AEOI.
- 148 Poleg tega se tožeča stranka neutemeljeno sklicuje na majhnost zneska plačil, opravljenih za račun AEOI. Po eni strani namreč je skupni znesek teh plačil, opravljenih leta 2007 – po navedbah tožeče stranke – znašal 17.768 EUR, 68.341 ameriških dolarjev (USD) in 2041 avstralskih dolarjev (AUD), kar ni zanemarljiv znesek. Po drugi strani pa pomeni zato, ker je visoka usposobljenost osebja bistvenega pomena za raziskovalne in razvojne dejavnosti na jedrskem področju, izplačilo štipendij, čeprav so posamezni zneski razmeroma nizki, podporo zadevnim dejavnostim in s tem širjenju jedrskega orožja.
- 149 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da to, da je tožeča stranka opravila izplačila štipendij in stroškov, povezanih z izobraževanjem, za račun AEOI po tem, ko je proti tej organizaciji Varnostni svet Združenih narodov sprejel varnostne ukrepe, pomeni podporo širjenju jedrskega orožja, ki upravičuje omejevalne ukrepe proti tožeči stranki.
- 150 Zato je treba drugi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in četrti tožbeni razlog v zadevi T-7/11 zavrnil kot neutemeljena.
- Tretji tožbeni razlog v zadevi T-35/10: bistvena kršitev postopka in napačna uporaba prava v zvezi s pravno podlago Uredbe št. 1100/2009, drugi tožbeni razlog v zadevi T-7/11: napačna uporaba prava v zvezi s pravno podlago Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010
- 151 Tožeča stranka se sklicuje na napake v zvezi s pravno podlago raznih aktov, s katerimi so bili sprejeti omejevalni ukrepi proti njej.
- 152 Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija izpodbijajo utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 153 Na prvem mestu tožeča stranka v zadevi T-35/10 zatrjuje, da je Svet storil bistveno kršitev postopka in napačno uporabil pravo v zvezi s pravno podlago Uredbe št. 1100/2009. Pravna podlaga te uredbe naj bi namreč bila Uredba št. 423/2007, ki naj bi bila nezakonita, ker je jo Svet sprejel s kvalificirano večino, in ne s soglasjem, kot to zahtevata člen 308 ES in Skupno stališče 2007/140. Zato naj bi bila Uredba št. 1100/2009 brez pravne podlage. Poleg tega bi moral Svet tudi to uredbo sprejeti s soglasjem, in ne s kvalificirano večino, kot izhaja iz Skupnega stališča 2007/140, ki naj bi bilo njena pravna podlaga.
- 154 V zvezi s tem je treba, prvič, glede Uredbe št. 423/2007 opozoriti, da sta bila v skladu s sodno prakso člen 60 ES in člen 301 ES zadostna pravna podlaga za sprejetje Uredbe št. 423/2007, saj ni bilo treba uporabiti člena 308 ES. Iz člena 301 ES, na katerega je napotoval člen 60 ES, je bilo tudi razvidno, da Skupno stališče 2007/140 ni pravna podlaga Uredbe št. 423/2007 in aktov za njeno izvajanje, kot je Uredba št. 1100/2009 (glej v tem smislu zgoraj v točki 23 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 16. novembra 2011, točke od 66 do 72).

- 155 Zato sta tako pravilo glasovanja iz člena 308 ES kot tisto, ki se uporablja za sprejetje Skupnega stališča 2007/140 in njegovo spremembo, brez pomena glede Uredbe št. 423/2007. Spoštovanje ustreznega pravila glasovanja in drugih postopkovnih zahtev je torej treba preveriti samo glede na besedilo člena 301 ES, na katerega napotuje člen 60 ES.
- 156 Člen 301 ES določa: „Kadar skupno stališče ali skupni ukrep, sprejet v skladu z določbami Pogodbe o [...] [U]niji glede skupne zunanje in varnostne politike, predvideva, da Skupnost delno ali popolnoma prekine ali omeji ekonomske odnose z eno ali več tretjimi državami, sprejme Svet potrebne nujne ukrepe. Svet odloča s kvalificirano večino na predlog Komisije.“
- 157 V obravnavanem primeru tožeča stranka ne ugovarja temu, da je bila Uredba št. 423/2007 sprejeta s kvalificirano večino v skladu s pravilom, določenim v členu 301 ES. Prav tako ni sporno, da je bilo pred sprejetjem Uredbe št. 423/2007 soglasno sprejeto Skupno stališče 2007/140. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da so bile zahteve, določene v členu 301 ES, pri sprejemanju Uredbe št. 423/2007 upoštevane.
- 158 Drugič, glede Uredbe št. 1100/2009 je treba navesti, po eni strani, da tožeča stranka ne ugovarja temu, da je bila sprejeta na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 423/2007 s kvalificirano večino in po uvrstitvi imena tožeče stranke na seznam iz Priloge II k Skupnemu stališču 2007/140 na podlagi Skupnega stališča 2008/479, ki je bilo v skladu s členom 7(2) Skupnega stališča 2007/140 sprejeto soglasno. Po drugi strani pa, kot je že bilo opozorjeno v točki 154 zgoraj in v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, Skupno stališče 2007/140 ni pravna podlaga Uredbe št. 1100/2009, zato je pravilo glasovanja, ki ga določa, brez pomena za sprejemanje zadnje navedene uredbe.
- 159 V teh okoliščinah je treba zavrniti trditve tožeče stranke v zvezi z Uredbo št. 423/2007 in Uredbo št. 1100/2009.
- 160 Na drugem mestu tožeča stranka meni, da glede na to, da Sklep 2010/644 in Uredba št. 961/2010 določata omejevalne ukrepe proti subjektom, na katere se resoluciji Varnostnega sveta Združenih narodov ne nanašata, ta ne bi smela biti sprejeta po postopku iz člena 215 PDEU, temveč po tistem iz člena 75 PDEU. Druga možnost bi bila, da bi izpodbijani akti temeljili na členu 75 PDEU, ki bi se uporabil hkrati s členom 215 PDEU.
- 161 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora izbira pravne podlage za akt Unije temeljiti na objektivnih dejstvih, ki jih je mogoče sodno preizkusiti, med katerimi sta cilj in vsebina tega akta (glej sodbo Sodišča z dne 19. julija 2012 v zadevi Parlament proti Svetu, C-130/10, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 162 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 75 PDEU spada v naslov V tretjega dela PDEU, ki je namenjen območju svobode, varnosti in pravice v Uniji. Omogoča sprejemanje omejevalnih ukrepov za doseganje ciljev iz člena 67 PDEU, ampak samo kar zadeva preprečevanje terorizma in z njim povezanih dejavnosti ter boj proti njim.
- 163 Člen 215 PDEU pa spada v naslov IV petega dela PDEU, ki se nanaša na zunanje delovanje Unije. Omogoča sprejemanje omejevalnih ukrepov proti fizičnim ali pravnim osebam, skupinam ali nedržavnim subjektom za namene izvajanja odločb, sprejetih v skladu s poglavjem 2 naslova V Pogodbe EU na področju skupne zunanje in varnostne politike (v nadaljevanju: SZVP).
- 164 V obravnavanem primeru je treba najprej navesti, da tožeča stranka napačno zatrjuje, da bi moral Sklep 2010/644 temeljiti na členu 75 PDEU, saj ne gre za akt, sprejet na podlagi PDEU, temveč na podlagi PEU, zlasti njenega člena 29.

- 165 Glede Uredbe št. 961/2010 pa Svet pravilno trdi, da se omejevalni ukrepi, ki jih ta določa, ne nanašajo na cilje iz člena 67 PDEU, še manj pa na preprečevanje terorizma in z njim povezanih dejavnosti ter boj proti njim. Nanašajo se na dejavnosti Iranske republike, torej tretje države, ki so vezane na širjenje jedrskega orožja.
- 166 Poleg tega je bila Uredba št. 961/2010 sprejeta za izvajanje aktov s področja SZVP, in sicer Sklepa 2010/413 in Sklepa 2010/644.
- 167 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je člen 215 PDEU ustrezna in zadostna pravna podlaga za sprejetje Uredbe št. 961/2010, saj ukrepi, ki jih določa, ne spadajo na stvarno področje uporabe člena 75 PDEU.
- 168 Okoliščina, na katero se sklicuje tožeča stranka, da omejevalni ukrepi proti njej presegajo tiste, ki jih je sprejel Varnostni svet Združenih narodov, v tem okviru ni upoštevna.
- 169 V zvezi s tem je iz sodne prakse razvidno, da na podlagi členov 60 ES in 301 ES nikakor ni mogoče šteti, da je pristojnost, ki jo ta člena podeljujeta Skupnosti, omejena na izvajanje ukrepov, ki jih določi Varnostni svet Združenih narodov (glej v tem smislu zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točke 51, 52 in 64). Ta ugotovitev velja tudi za omejevalne ukrepe, sprejete na podlagi člena 215 PDEU, ki odseva vsebino členov 60 ES in 301 ES (glej v tem smislu zgoraj v točki 161 navedeno sodbo Parlament proti Svetu, točka 51).
- 170 Zato to, da omejevalni ukrepi, sprejeti v okviru SZVP, presegajo tiste, ki jih je določil Varnostni svet Združenih narodov, ne vpliva na ustreznost in zadostnost člena 215 PDEU kot pravne podlage zanje.
- 171 Poleg tega v skladu s sodno prakso razlike v postopkih, ki se uporabljata na podlagi členov 75 PDEU in 215(1) PDEU, preprečujejo možnost povezovanja teh dveh določb med seboj, da bi tvorili dvojno pravno podlago akta, kakršen je Uredba št. 961/2010 (glej po analogiji zgoraj v točki 161 navedeno sodbo Parlament proti Svetu, točka 49).
- 172 Ker tožeča stranka v tem okviru še zatrjuje, da bi uporaba člena 75 PDEU omogočala zagotovitev ustrezne ravni demokratičnega nadzora s posredovanjem Evropskega parlamenta, je treba najprej poudariti, da pravne podlage akta ne določajo postopki, ampak pravna podlaga akta določa postopke, po katerih ga je treba sprejeti (zgoraj v točki 161 navedena sodba Parlament proti Svetu, točka 80). Tako želja po vključitvi Parlamenta v postopek sprejemanja omejevalnih ukrepov ne more povzročiti, da bi zadevni akti temeljili na pravni podlagi, ki se ne uporablja *ratione materiae*, kot je v obravnavanem primeru člen 75 PDEU.
- 173 Dalje, razlika med členoma 75 PDEU in 215 PDEU glede vključitve Parlamenta izvira iz odločitve avtorjev Lizbonske pogodbe, da se vloga Parlamenta omeji glede delovanja Unije v okviru SZVP (zgoraj v točki 161 navedena sodba Parlament proti Svetu, točka 82).
- 174 Nazadnje, v skladu z besedilom člena 215(3) PDEU akti iz teh členov vključujejo potrebne določbe o pravnih jamstvih (zgoraj v točki 161 navedena sodba Parlament proti Svetu, točka 83).
- 175 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Svet ni storil napake v zvezi s pravno podlago Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010.
- 176 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba tretji tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in drugi tožbeni razlog v zadevi T-7/11 zavriniti kot delno brezpredmetna in delno neutemeljena.

Četrty tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in peti tožbeni razlog v zadevi T-7/11: kršitev načela sorazmernosti in lastninske pravice tožeče stranke, ker Svet ni upošteval resolucij Varnostnega sveta Združenih narodov

- 177 Tožeča stranka trdi, da je Svet kršil načelo sorazmernosti in njeno lastninsko pravico.
- 178 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 179 Iz sodne prakse izhaja, da v skladu z načelom sorazmernosti, ki je splošno načelo prava Unije, za zakonitost prepovedi gospodarske dejavnosti velja pogoj, da so prepovedi primerne in potrebne za uresničitev legitimnih ciljev, ki jih uresničuje zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene nevšečnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (zgoraj v točki 10 navedena sodba Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 66).
- 180 Prvič, v obravnavanem primeru tožeča stranka trdi, da omejevalni ukrepi proti njej presegajo ukrepe iz resolucij Varnostnega sveta Združenih narodov, čeprav naj bi izpodbijani akti odsevali ti resoluciji. Zato naj bi bili omejevalni ukrepi proti njej nesorazmerni, saj Svet ni podal nobene objektivne utemeljitve v zvezi s tem neskladjem.
- 181 V zvezi s tem je bilo v točki 169 zgoraj že navedeno, po eni strani, da je Svet v skladu s sodno prakso na podlagi členov 60 ES in 301 ES pristojen za sprejemanje omejevalnih ukrepov, ki presegajo tiste, ki jih je določil Varnostni svet Združenih narodov, in po drugi strani, da ta ugotovitev velja tudi za omejevalne ukrepe, sprejete na podlagi člena 215 PDEU, kakor jih določata Uredba št. 961/2010 in Uredba št. 267/2012.
- 182 Enako je treba po analogiji ugotoviti glede omejevalnih ukrepov, sprejetih na podlagi člena 29 PEU, kakor jih določajo Sklep 2010/413 in odločbe, sprejete za njegovo izvajanje. Niti člen 29 PEU namreč ne omejuje pooblastil, ki jih podeljuje Svetu, na izvajanje ukrepov, ki jih določi Varnostni svet Združenih narodov.
- 183 Zato samo to, da omejevalni ukrepi proti tožeči stranki presegajo tiste, ki jih je sprejel Varnostni svet Združenih narodov, ne pomeni, da je Svet kršil načelo sorazmernosti.
- 184 Sicer pa tožeča stranka zatrjuje, da bi moral Svet podati „objektivno utemeljitev“ za to, da proti njej sprejema samostojne varnostne ukrepe. V skladu s sodno prakso samostojni omejevalni ukrepi proti subjektom, ki so vpleteni v širjenje jedrskega orožja, sledijo legitimnemu cilju, ki se ujema s ciljem resolucij Varnostnega sveta Združenih narodov, in sicer preprečevanju širjenja jedrskega orožja in njegovega financiranja. Poleg tega morajo biti ti ukrepi primerni in potrebni za uresničitev navedenega cilja (glej v tem smislu zgoraj v točki 10 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točki 67 in 68). V teh okoliščinah Svetu ni bilo treba tožeči stranki predložiti „objektivne utemeljitve“, temveč samo konkretne in posebne razloge, zakaj je menil, da so v zvezi z njo izpolnjena merila za sprejetje samostojnih omejevalnih ukrepov. Kot je razvidno iz točk od 86 do 90 zgoraj, pa je Svet to obveznost izpolnil.
- 185 V teh okoliščinah je treba očitek o tem, da omejevalni ukrepi proti tožeči stranki niso sorazmerni, ker presegajo tiste, ki jih je določil Varnostni svet Združenih narodov, zavrniti kot neutemeljen.
- 186 Drugič, tožeča stranka trdi, da se omejevalni ukrepi proti njej nanašajo ne le na njena lastna sredstva, temveč tudi na sredstva njenih vlagateljev, kar naj bi bilo v nasprotju z zadevnima resolucijama Varnostnega sveta Združenih narodov.

- 187 Vendar po eni strani, kot trdi Svet, člen 20(6) Sklepa 2010/413, člen 9 Uredbe št. 423/2007, člen 18 Uredbe št. 961/2010 in člen 25 Uredbe št. 267/2012 strankam tožeče stranke, na katere se omejevalni ukrepi ne nanašajo, omogočajo, da pod določenimi pogoji dvignejo sredstva, ki so jih pri njej vložile pred sprejetjem omejevalnih ukrepov proti njej. Zato je trditev tožeče stranke brez dejanske podlage, kar zadeva vlagatelje, proti katerim niso sprejeti omejevalni ukrepi.
- 188 Po drugi strani nezmožnost vlagateljev, proti katerim so omejevalni ukrepi sprejeti, da dvignejo svoja sredstva, ki so vložena pri tožeči stranki in zamrznjena, ni posledica sprejetja omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki, temveč ukrepov, ki se nanašajo na zadevni subjekt. Zato ta okoliščina ne more omajati zakonitosti omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki.
- 189 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba četrti tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in peti tožbeni razlog v zadevi T-7/11 zavrniti kot neutemeljena.
- Prvi tožbeni razlog v zadevi T-7/11: kršitev člena 215 PDEU in člena 40 PEU ter načela enakega obravnavanja
- 190 Tožeča stranka v zadevi T-7/11 zatrjuje, da je Svet s sprejetjem Uredbe št. 961/2010 kršil člen 215 PDEU in člen 40 PEU ter načelo enakega obravnavanja.
- 191 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 192 Prvič, tožeča stranka trdi, da medtem ko člen 215(2) PDEU določa, da Svet „lahko“ sprejme omejevalne ukrepe, kar pomeni, da ima v zvezi s tem neko polje proste presoje, pa Sklep 2010/413, sprejet v okviru SZVP, Svetu nalaga sprejetje omejevalnih ukrepov, kar je v nasprotju s členom 215 PDEU in s členom 40 PEU.
- 193 V zvezi s tem je treba navesti, da čeprav je predhodno sprejetje sklepa v skladu s poglavjem 2 naslova V PEU pogoj, ki je potreben, da lahko Svet sprejme omejevalne ukrepe na podlagi pooblastil, ki so mu dodeljena s členom 215 PDEU, sam obstoj takega sklepa še ne pomeni obveznosti Sveta, da sprejme take ukrepe.
- 194 Svet lahko namreč v okviru izvrševanja pooblastil, ki so mu podeljena s PEU, prosto presoja, kako se bodo izvajali sklepi, sprejeti v skladu s poglavjem 2 naslova V PEU, skupaj z morebitnim sprejetjem omejevalnih ukrepov na podlagi člena 215 PDEU.
- 195 Zato tožeča stranka napačno zatrjuje, da sklep 2010/413 Svetu nalaga sprejetje omejevalnih ukrepov. Torej ni mogoče ugotoviti kršitve člena 215 PDEU ali člena 40 PEU.
- 196 Drugič, tožeča stranka meni, da v nasprotju s tem, kar zahteva člen 29 PEU, Sklep 2010/413 ne opredeljuje pristopa Unije do posamezne geografske ali vsebinske zadeve, temveč določa natančno določene obveznosti držav članic in oseb, ki spadajo pod njihovo pristojnost. Zato naj bi bil navedeni sklep brez pravne podlage, Svet pa naj bi torej s tem, da se je na ta sklep oprl pri sprejetju Uredbe št. 961/2010, kršil člen 215(2) PDEU.
- 197 V zvezi s tem je treba navesti, da nič v členu 29 PEU ne izključuje, da opredelitev pristopa do posamezne geografske ali vsebinske zadeve zajema tudi konkretne ukrepe, ki jih je treba ob nekem dogodku ali pojavu izvajati v vseh državah članicah.
- 198 To še toliko bolj velja, ker člen 29 PEU državam članicam nalaga, da zagotavljajo skladnost nacionalne politike s tako opredeljenimi stališči. Lahko pa se izkaže, da je treba za dosledno izvajanje stališča Sveta s strani vseh držav članic natančno določiti ukrepe, ki jih je treba sprejeti, in osebe, subjekte in organi, na katere se ti ukrepi nanašajo.

- 199 V obravnavanem primeru cilj preprečevanja širjenja jedrskega orožja in njegovega financiranja, ki je podlaga za sprejetje Sklepa 2010/413, povzroči zamrznitev sredstev nekaterih oseb, subjektov in organov. Učinkovitost takih ukrepov pa je v precej pogojena z enotnim in sočasnim izvajanjem s strani držav članic, ki je odvisno od natančne določitve tako njihove vsebine kot oseb, subjektov in organov, na katere se ukrepi nanašajo.
- 200 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Sklep 2010/413 v skladu s členom 29 PEU. Torej se je sodišče nanj lahko oprlo pri sprejetju Uredbe št. 961/2010, ne da bi pri tem kršilo člen 215 PDEU.
- 201 Tretjič, tožeča stranka meni, da Uredba št. 961/2010 in Uredba št. 267/2012 ne vsebujeta potrebnih določb o pravnih jamstvih, v nasprotju s tem, kar določa člen 215(3) PDEU. Neobstoj takih določb v Uredbi št. 961/2010, Uredbi št. 267/2012 in Sklepu 2010/413 naj bi zato pomenil kršitev načela enakega obravnavanja glede na subjekte, proti katerim so sprejeti omejevalni ukrepi na podlagi člena 75 PDEU. V tem okviru člen 24 Sklepa 2010/413, člen 36 Uredbe št. 961/2010 in člen 46 Uredbe št. 267/2012 ne pomenijo zadostnih pravnih jamstev za tožečo stranko, sploh ob upoštevanju tega, da jih Svet dejansko ne izvaja.
- 202 Trditev o neobstoju pravnih jamstev v zadevnih aktih nima dejanske podlage. Kot je bilo namreč opozorjeno v točki 93 zgoraj, člen 24(3) in (4) Sklepa 2010/413, člen 36(3) in (4) Uredbe št. 961/2010 in člen 46(3) in (4) Uredbe št. 267/2012 vsebujejo določbe, ki zagotavljajo pravico do obrambe subjektov, proti katerim so na podlagi teh predpisov sprejeti omejevalni ukrepi, pri čemer spoštovanje teh pravic poleg tega nadzoruje sodišče Unije.
- 203 V teh okoliščinah je vprašanje, ali Sklep 2010/413, Uredba št. 961/2010 in Uredba št. 267/2012 določajo pravna jamstva, ki jih zahteva člen 215(3) PDEU, ločeno od vprašanja, ali Svet ta jamstva dejansko izvaja pri sprejemanju omejevalnih ukrepov proti nekaterim osebam, subjektom ali organom. Zato je trditev o dejanskem neizvajanju navedenih ukrepov brezpredmetna v okviru očitka, ki se nanaša na kršitev člena 215(3) PDEU in kršitev načela enakega obravnavanja, ki naj bi iz nje izhajala. Spoštovanje pravnih jamstev, določenih s Sklepom 2010/413, Uredbo št. 961/2010 in Uredbo št. 267/2012 pri sprejemanju in ohranitvi omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki, je sicer bilo obravnavano v točkah od 76 do 117 zgoraj, preučitev trditev tožeče stranke pa ni razkrila nezakonitosti, ki bi upravičevale razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov.
- 204 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba očitek, ki se nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja, zavrniti, saj temelji na napačni dejanski predpostavki o neobstoju pravnih jamstev v Sklepu 2010/413, Uredbi št. 961/2010 in Uredbi št. 267/2012.
- 205 Zato je treba ugotoviti, da Svet ni kršil ne člena 215(3) PDEU ne načela enakega obravnavanja.
- 206 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba prvi tožbeni razlog v zadevi T-7/11 zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Šesti tožbeni razlog v zadevi T-7/11: nezakonitost člena 23(4) Uredbe št. 267/2012

- 207 Tožeča stranka v zadevi T-7/11 zatrjuje, da je člen 23(4) Uredbe št. 267/2012, ki prepoveduje zagotavljanje specializiranih finančnih komunikacijskih storitev osebam in subjektom, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, nezakonit.
- 208 Ob tem je treba opozoriti, da tožeča stranka v prilagoditvi tožbenih predlogov v zvezi z Uredbo št. 267/2012, vloženi 30. julija 2012, ni ne predlagala razglasitve ničnosti člena 23(4) navedene uredbe niti ni uradno ugovarjala njegove nezakonitosti v smislu člena 277 PDEU. Tožeča stranka je na obravnavi pojasnila, da je zadevno določbo omenila samo, da bi prikazala, da Uredba št. 267/2012 uvaja nove omejitve proti subjektom, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi.

209 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da čeprav bi bil tožbeni razlog o nezakonnosti člena 23(4) Uredbe št. 267/2012 utemeljen, ta okoliščina ne more pripeljati do tega, da bi bilo tožbenim predlogom tožeče stranke ugodeno.

210 Zato je treba šesti tožbeni razlog v zadevi T-7/11 zavrniti kot neutemeljen.

211 Glede na vse zgoraj navedeno je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

212 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

213 Na podlagi člena 87(4), prvi pododstavek, tega poslovnika države članice in institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

- 1. Zadevi T-35/10 in T-7/11 se združita za izdajo sodbe.**
- 2. Tožbi se zavrneta.**
- 3. Bank Melli Iran poleg svojih stroškov nosi stroške, ki so nastali Svetu Evropske unije.**
- 4. Francoska republika, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ter Evropska komisija nosijo svoje stroške.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 6. septembra 2013.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Postopek in predlogi strank	5
Pravo	6
Dopustnost	7
Prilagoditve tožbenih predlogov tožeče stranke	7

Tožbeni predlog za razglasitev ničnosti vseh prihodnjih uredb in sklepov, ki bi dopolnili ali nadomestili katerega od izpodbijanih aktov in ki bi veljali ob koncu ustnega dela postopka	8
Vsebinska presoja	9
Možnost tožeče stranke, da se sklicuje na varstva in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami	9
Prvi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in tretji tožbeni razlog v zadevi T-7/11: kršitev obveznosti obrazložitve, pravice tožeče stranke do obrambe, njene pravice do učinkovitega sodnega varstva, načela dobrega upravljanja in načela zaupanja v pravo ter obveznosti Sveta, da ponovno preuči sprejete omejevalne ukrepe ob upoštevanju predloženih pripomb	10
– Obveznost obrazložitve	11
– Kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe	12
– Zatrjevane napake ponovne preučitve, ki jo je izvedel Svet	14
– Neposredovanje Uredbe št. 267/2012 posebej tožeči stranki	14
– Druge zatrjevane kršitve	14
Drugi tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in četrti tožbeni razlog v zadevi T-7/11: napaka pri presoji, ker je Svet štel, da je tožeča stranka vpletena v širjenje jedrskega orožja	15
Tretji tožbeni razlog v zadevi T-35/10: bistvena kršitev postopka in napačna uporaba prava v zvezi s pravno podlago Uredbe št. 1100/2009, drugi tožbeni razlog v zadevi T-7/11: napačna uporaba prava v zvezi s pravno podlago Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010	18
Četrti tožbeni razlog v zadevi T-35/10 in peti tožbeni razlog v zadevi T-7/11: kršitev načela sorazmernosti in lastninske pravice tožeče stranke, ker Svet ni upošteval resolucij Varnostnega sveta Združenih narodov	21
Prvi tožbeni razlog v zadevi T-7/11: kršitev člena 215 PDEU in člena 40 PEU ter načela enakega obravnavanja	22
Šesti tožbeni razlog v zadevi T-7/11: nezakonnost člena 23(4) Uredbe št. 267/2012	23
Stroški	24